SOLDATUL

Nr. 203 ‖ APARE MARȚEA, JOIA și SAMBATA ‖ **Foaie de lămuriri și informații pentru ostași** ‖ REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREȘTI

INCHINARE REGELUI

Un an nou calcă tinerețea vânjoasă a Majestății Sale Regelui Mihai I și spor de bărbăție și de cumințenie adaugă vremea Domniei Lui epocală. In clipa acestei sărbătorești pășiri, tot înainte și mereu mai sus, suflarea românească privește cu încredere și cu nădejde, cu dragoste și cu respect, către Regele marilor înfăptuiri naționale.

Domnia Regelui Mihai I, la răscrucea istorică pe care o parcurge neamul românesc, a fost mai mult decât împlinirea fericită a unei succesiuni în ordinea constituțională a ideii de permanență monarhică; a fost săvârșirea revoluționară, și demnă, și norocoasă a unui destin. La suirea Sa pe Tron, în 6 Septembrie 1940, Regele Mihai I își identifica tinerețea cu tinerețea funcțională a poporului său, chemat să-și afirme rosturile lui înoite în noua ordine europeană, să lupte și să-și cucerească locul de cinste ce i se cuvine, după vrednicia lui. Regele și Țara merg biruitori pe acel drum de glorie și de eroism.

A fost un semn dela Dumnezeu această găsire de elemente în spiritul vremii, care s'a așezat deja început la temeliile Domniei Regelui Mihai I. Purtător al unui nume plin de sensuri naționale scumpe inimilor românești, El este în acelaș timp Rege în fruntea unei oștiri glorioase în războiu și peste o țară, care își reconstitue forțele, ca să-și asigure pe ziua de mâine deplina ei unitate națională, tare înăuntrul ei și respectată în afară. Pentru rânduelile, cari se vor statornici în Europa nouă, principiul tinereții este hotăritor. Viitorul este al popoarelor tinere a spus Adolf Hitler, în înțelesul de vigoare creatoare dovedită prin acte de colectivitate națională. Poporul român și-a demonstrat cu prisosință această zestre de energie rodnică, a făcut asupra propriei lui ființe restabilirile ce i-au adus mântuirea, s'a pus în prima linie a luptei europene contra primejdiei bolșevice și și-a instituit în regimul naționalist al Mareșalului Ion Antonescu sistemul de guvernământ capabil să pună în valoare minunatele lui însușiri creatoare și luptătoare.

Rege tânăr, falnic ca un stejar plin de verdeață în revărsarea de lumină a unei generoase zi de vară, Regele Mihai I întruchipează în ființa Lui calmă, energică și armonioasă, în bărbăția Lui radioasă, înseși făptura nobilă a neamului românesc în năzuințele lui cele mai curate și mai îndreptățite. Tinerețea Lui viguroasă se îmbină minunat cu vânjoasa hotărîre a tânărului popor român de a-și croi o existență demnă de vrednicia lui în lume, și închinând azi Regelui său drag gândul său aniversar, întreg și cuprins de dulce emoție, nația își multiplică voința de muncă, de jertfă și de luptă ca să biruie întru gloria Regelui Mihai I și înălțarea Țării Românești una, puternică și respectată.

D. I. Cucu

DE ZIUA REGELUI

Urările d-lui Mareșal Ion Antonescu

Cu prilejul zilei de naștere a Majestății Sale Regelui Mihai I, d. Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, l-a trimis următoarea telegramă:

„La răscruce tragică de veac, Poporul Românesc și Armata sa eroică refac granițele și zidesc viitorul Neamului prin sânge și prin muncă.

„In numele lor Vă transmit Sire, de ziua nașterii Majestății Voastre, felicitări respectuoase și Vă fac urări pentru o îndelungată și strălucită domnie".

Mareșal ANTONESCU

MORMÂNTUL BOLȘEVISMULUI INTRE VOLGA ȘI URALI

de dr. PAUL ROHRBACH

O hartă a desimei populației în Europa răsăriteană arată o scădere continuă răspândirii spre Nord și Est. In regiunile agrare principale ale Ucrainei, desimea populației este de 90 de oameni la kmp., în regiunea de pământ negru, cu capitala la Voronej, de 60—62, iar regiunea industrializată a Moscovei are peste 70 de locuitori pe kilometru pătrat. In regiunea Petrogradului ea scade la 18, și mai sus, pe lângă Archangelsk este de 2—3. Și mai puțin deasă este populația în Carelia, străbătută de linia Murmansk. La Peciora, la Marea Polară, se găsește abia un om pe fiecare 10 kilometri pătrați. Din această cauză nu are nici un rost să se calculeze o desime medie a populației răsăritene, căci ar da o imagine greșită. Pentru centru și Sud media ar fi mult prea mică și pentru Nord prea mare.

O privire asupra desimei populației în răsărit este astăzi importantă din cauză că din regiunile populate ale Ucrainei nu au rămas în mâinile bolșevicilor decât acea a Moscovei cu fâșiile limitrofe dela Nord, Est și Sud ale vechii Rusii. Un sector foarte clar îl formează în spre răsărit Volga. Regiunea Gorki sau Nisni-Novgorod, capitala Gorki la întâlnirea Volgei cu Oka, are cam vre-o 8 milioane de locuitori cu o desime medie de aproape 30 de oameni, regiunea Volga centrală cu Samara, astăzi Kuibisev, are cam tot atâția locuitori, cu o desime însă de 18. Intre ele se află statul autonom al Tatariei cu Kasan, locuită în cea mai mai mare parte de tătari, mahomedani cu o populație de aproape 3 milioane. Aici desimea este ceva mai mare, atingând aproape 40.

Cele patru regiuni pomenite cuprind aproape 900.000 kmp., cam de două ori mai mult decât suprafața Franței cu un total de 25 de milioane locuitori. Franța, care în ce privește desimea populației nu se află în fruntea țărilor europene de apus și centrale, are 40 milioane locuitori.

Dacă mergem mai departe spre Răsărit, atunci găsim în regiunea întinsă a Uralului, cu capitala Swerdlovsk, înainte de Jekaterinburg pe 1,7 milioane kmp., numai 8 milioane de oameni, ceeace corespunde unei desimi de 4,5, iar în statul autonom al Baskiriei, cu capitala Ufa, trăiesc 3 milioane de suflete pe 160.000 kmp., deci o desime de aproape 19. Mult mai puțin deasă este populația în Siberia, al cărui număr este de cel mult 20 milioane.

Dacă ne închipuim o linie, care merge dela lacul Ladoga sau Onega, cam la Rybinsk, pe Volga superioară și de acolo în josul apei până la Stalingrad sau Tarițin, atunci la nordul și răsăritul ei se găsesc numai regiuni slab populate, din cari nu s'ar putea obține nici pe baza populației, nici a bogățiilor lor naturale, forțele necesare unor puternice acțiuni economice și politice. Cu excepția unei părți din Siberia apuseană, pământul este format din așa zisul Podsol, resturile nisipoase ale epocei de ghiață, foarte puțin fertile și cari dau rod numai dacă sunt bine îngrășate și lucrate cu mijloace agricole moderne. La felul de lucrare primitiv de acuma nu poate fi vorba de recoltă. La Nord de Volga, suprafața pământului este acoperită 160—200 zile pe an cu zăpadă. La Samara zăpada acoperă pământul 140 de zile pe an și la Stalingrad 100 zile. Intreaga regiune a Uralului este înzăpezită jumătate de an. Se poate ca în ținutul cu pământ negru ca al Siberiei de Vest, să se poată ajunge cu timpul la o desime mai mare de populație, care s'ar putea asemăna cu aceea din Ucraina și Voronej, dar între Volga și Urali, ca și la Nord de Volga superioară și centrală desimea nu va putea crește niciodată. Aici natura nu este dominată de pământ arabil ci de păduri nesfârșite de conifere, care pe ce merg spre Nord devin tot mai sărace.

Uralul, mai ales cel dinspre Sud, este bogat în minereuri. Bogăția sa principală constă în zăcăminte de minereu de fier dela Magnitogorsk. In schimb există prea puțini cărbuni, și ce se găsește nu poate fi folosit la furnalele înalte. Cărbuni ceva mai buni se găsesc la Karaganda, în stepa Kirghizilor, la vreo 1000 km. distanță și buni de tot abia la Kusnetk lângă fluviul Obi, deci la vreo 2300 km. depărtare de Manitogorsk. Cu toate aceste distanțe imposibile pentru o economie sănătoasă, bolșevicii au întemeiat topitorii și fabrici de armament situate la ambele capete de linii, cari lucrează cu combinatul Ural-Kuanetk. Pentru militarizarea cu ori ce preț a Uniunii Sovietelor, economia nu juca nici un rol. Dar atunci când încep să lipsească massele de oameni, folosite de satrapii dela Moscova drept carne de tun, nici comorile de cărbuni și de fier, întinse pe o distanță imensă între Urali și în Siberia, nu ar avea nici o însemnătate.

La începutul războiului, se spunea în broșurile de propagandă sovietice că între Urali și Volga, la răsărit de Samara, s'ar fi găsit zăcăminte de petrol, care ar închipui un al doilea Baku. Dar cifrele de producție de până acum nu arată decât 5 la sută din producția totală a Uniunei. Petrol se

(Continuare în pag. 7-a).

MISIUNEA CULTURALĂ ROMÂNEASCĂ IN RĂSĂRIT

Aniversarea de un an a intrării trupelor române în Odesa a fost sărbătorită cu un fast deosebit și de către Universitatea din cetatea cucerită. Profesorii și studenții universității au adus un călduros omagiu autorităților românești, cari odată cu eliberarea de vechiul regim politic, au dat poporului transnistrian libertatea spirituală.

Decanul facultății de drept profesorul Ivan Iacoblevici Paus, în discursul ținut cu această ocazie a spus: „Acum când românii ne-au acordat libertatea de învățământ, pentru obținerea unei culturi ideale, puteți compara stările de lucruri de eri și azi. Eri vi se impusese un creer standardizat, îmbâcsit de leninism și stalinism. Azi creerii voștri sunt liberi și vă aparțin.

„Ca și lui Cantemir — a spus în continuare profesorul de drept, tot românilor le revine azi meritul de a ne renaște din cenușe cultura și să redea viață centrului universitar al Odesei. Și astfel a venit din nou ziua când cultura românească întinde o mână frățească celei ruse".

In articolul intitulat „Pentru ce luptăm" scris de d. profesor Mihai Antonescu, vicepreședinte al consiliului de miniștri, în revista „L'Illustrazione Italiana", d-sa a spus: „Suntem santinelă latină în Orient în drumul slavismului". La definiția făcută de vice-președintele consiliului de miniștri, se mai adaugă rolul de civilizație și răspânditori de cultură pentru cei din jurul nostru.

Am învins un popor cu mult superior numericește, dar mult inferior ca civilizație și mai ales cultură. Acei cari au călcat pământul rusesc și s'au amestecat printre populația rusească și-au putut da seama de starea sufletească nenorocită în care se găseau acești oameni. Școlile lor, instituțiile lor de învățământ prezentau o față de un unilateralism înspăimântător. Așa după cum spuse profesorul rus dela universitatea din Odesa.

Timp de mai bine de douăzeci de ani, elevii și studenții au fost îndopați cu cele mai absurde gugumănii. Totul era propagandă ieftină. Se căuta prin toate mijloacele la crearea unor oameni-mașini, cari nu mai aveau alt rost decât acela de a fi puși în slujba Statului roșu.

N'avem la spate decât un an, dar în acest interval de timp am făcut minuni și în această direcție. Am deschis școli noui, am dat cea mai desăvârșită libertate culturală, scoțând la lumină forțele latente ale unui popor adormit.

Am deschis în același timp bisericile umilite de o robie îndelungată. Libertatea religioasă a fost reîntronată într'o țară care n'a mai cunoscut decât infamericul.

Ne-am făcut datoria pe câmpul armelor. Ne facem aceiași datorie pe tărâmul culturii.

Serg. t. r. Ion Munteanu

COMOARA

de ION MUNTEANU

In ziua când trupele românești, înfrângând dârza rezistență rusească, au intrat în comuna Vinta din Nordul Basarabiei, un grup de țărani, în frunte cu o icoană cu chipul Mântuitorului au eșit întru întâmpinarea învingătorilor. Icoana era împodobită cu panglici roșu, galben și albastru și era purtată de un tânăr înalt, robust dar orb de un ochiu.

Țăranii s'au oprit la câțiva pași înaintea trupei, conducătorul procesiunii a înaintat în spre soldați, i-a întins icoana comandantului spre a o săruta, a îngenunchiat apoi în fața comandantului și cu lacrimi în ochi i-a cerut să-l împuște.

Comandantul unității, un căpitan din Ardeal, mirat de dorința țăranului l-a întrebat cu ce s'a făcut vinovat pentru a-l pedepsi, atunci când constată cu multă bucurie că a eșit cu toată dragostea în fața oștirii române biruitoare. Țăranul a oftat odată îndurerat, a cerut apoi să se strângă toată lumea în jurul lui, s'a urcat pe o movilă spre a fi văzut de toți și a început să povestească:

„Fraților și oameni buni. Am fost pe vremuri unul dintre cei mai ticăloși din sat. Am moștenit dela tatăl meu vre-o treizeci de hectare de pământ, patru boi și o turmă întreagă de oi. Cu muncă încordată aș fi putut ajunge cel dintâi în comuna noastră. Spre rușinea mea însă nu mi-a plăcut munca. In schimb mi-a fost dragă băutura și cărțile. Abia ajuns în stăpânirea moștenirii, că am și început să îmi risipesc și mintea. După doi ani de petreceri m'am trezit sărac, lipit pământului.

Au început zile grele pentru mine, căci lumea începea să mă ocolească. Nu mai găseam nici ocazie de lucru, căci obișnuit cu lenevia nu puteam să fac nimic așa cum ar fi trebuit.

A sosit apoi anul blestemat 1940. Bolșevicii au intrat în mândra noastră Basarabie, robind-o. Pe atunci, bucuria mea a fost fără margini. Sosise vremea mea.

M'am dat dela început cu roșii și am fost primit cu brațele deschise de către ei. Eram tocmai omul pe care îl căutau. Dumnezeu n'aveam, lege n'aveam, de vatra mea mă depărtasem. Mă transformasem în comunist, înainte de a fi intrat în tabăra lor.

In câteva zile numai, am urcat toate treptele măririi. Îi desmoșteneam pe toți bogătașii și pe acei cari au spus cândva vre-un cuvânt la adresa comuniștilor. Cunoșteam bogățiile tuturor și toate comorile ascunse. Intr'o săptămână am scos la iveală tot ceeace era de preț în sat.

Mă îmbogățisem și apoi devenisem mâna dreaptă a comisarului Eram stăpânul desăvârșit al tuturor. Pe țărani îi spânzuram după bunul meu plac. Nimeni nu scăpa de răzbunarea mea.

Au trecut astfel câteva luni. Credeam că lumea mea nu va mai apune niciodată. Că voi fi stăpânul comunei până când voi trăi.

Aveam spionii mei pretutindeni. Nimeni nu mai avea curajul să rostească vre-un cuvânt la adresa stăpânirii. Orice se întâmpla în comună, mi se aducea imediat la cunoștință.

Intr'o zi, mi s'a adus vestea că Ion Plopu, pe vremuri cel dintâi gospodar în comună, ar avea o comoară ascunsă, de unde scoate când are nevoie sume grele. Mi se spunea că e vorba de milioane. Mi se indica și locul unde ar fi comoara: lângă tulpina nucului din fundul grădinii.

Am crezut dela început că totul trebuie să fie adevărat. Constatasem într'adevăr că Ion Plopu era încă bine îmbrăcat, că totul era nou și îngrijit în jurul casei lui. Deși i se luase tot ceeace a avut, deși fusese și el coborît în rândul celor mulți, el rămânea totuși mai presus de ceilalți, în toate privințele.

Credeam că îl voi avea în mână pe acel Ion Plopu, care altădată nu s'ar fi așezat la o masă cu mine. Mă bucurasem de răzbunarea mea. Unul care ascundea o comoară, nu se putea aștepta la altă pedeapsă, decât aceea cu moartea.

L-am luat pe lângă mine pe denunțător și încă unul, în care aveam toată încrederea. Mă gândeam să rețiu pentru mine comoara și să le scot ochii cu câte ceva și tovarășilor. Pe Ion Plopu l'ași fi omorît pe loc, sub motivul că m'a amenințat sau l-a înjurat pe Stalin.

Dis de dimineață ne-am dus la casa lui Ion Plopu, L'am sculat din somn și i-am pus în vedere să ne dea comoara. Omul a negat că ar avea vre-o comoară ascunsă. A început să se jure pe tot ceea ce-i sfânt. L'am lovit cu palma peste gură, încă l'a podidit sângele, Invățasem să lovesc în toți acei cari rostesc cuvântul de Dumnezeu. Pentru noi, Dumnezeu era Stalin, iar sfinții comisarii lui.

Văzând că refuză să ne arate locul comoarei, l'am legat buștean și am început să-l batem cu niște nuiele, până când și-a pierdut cunoștința. Ne-am dus apoi singuri în grădină și ne-am pus pe săpat la rădăcina nucului.

După câteva minute de muncă am dat peste o icoană. Era chipul lui Cristos. Icoana era împodobită cu tricolorul românesc.

Era să înebunesc de ciudă. Aceasta era deci comoara atât de dorită? Mi se spulberaseră toate speranțele.

Am luat icoana în brațe, am așezat-o pe un butuc și am cerut un topor. Am pus să-l aducă pe Ion Plopu, care între timp se trezise din letargie, să vadă cum îi voi distruge idealul.

Am ridicat toporul și am lovit cu sete în icoană. In clipa când toporul a lovit icoana, o așchie de lemn s'a desprins din ramă și mi s'a înfipt în ochiul drept. Am simțit o durere îngrozitoare. Am crezut că mii de pumnale îmi pătrund în ochiu. Mi-am dus mâna la orbită, am prins așchia și am tras-o cu toată puterea. Sângele a

isbucnit ca un șuvoiu. Orbisem.

Am fugit ca un smintit spre casă. Mi se părea că sunt urmărit de mii de pași nevăzuți. Trezisem mânia cerului și îmi luasem pedeapsa.

O lună întreagă am zăcut între viață și moarte. Credeam că mi-a sosit ceasul din urmă. Revenit la credință, am trimis după Ion Plopu rugându-l să aducă cu sine icoana. Numai imaginea Mântuitorului mă mai putea salva.

Ion Plopu s'a grăbit să vină la prima chemare. S'a așezat alături de patul meu și a început să-mi vorbească.

„Au fost mulți cari au crezut că am o comoară ascunsă, căci deși lovit de soartă eu îmi purtam capul tot sus iar hărnicia mea îmi ajuta să alung toate lipsurile. Ori cât îmi lua Statul, sănătatea și voioșia nu putea să mi le ia".

„Aveam într'adevăr o comoară. Era icoana Mântuitorului, întruchiparea credinței mele de creștin — de român. In clipa când simțeam că soarta mă vitregește, mă duceam la rădăcina nucului, desgropam icoana și mă închinam. In momentul următor mă simțeam alt om. Toate îmi păreau minunate. Știu că Dumnezeu nu poate fi ucis de necredincioși și că mâine va trebui să vină din nou împărăția lui Dumnezeu pe pământul românesc al Basarabiei.

L'am ascultat cu toată credința pe Ion Plopu. L'am cerut să îmi lase icoana și închinându-mă în fiecare zi la ea m'am vindecat. Din ceasul acela m'am schimbat complet. Nimeni n'a mai simțit dușmănia sau răzbunarea mea. Dimpotrivă, am căutat să-i scăp pe oameni din fața urgiei bolșevice.

A sosit apoi timpul binecuvântat, când armatele române rupând zăgazul s'au revărsat pe câmpiile Basarabene. Auzind de sosirea românilor în satul nostru, am ridicat cu toții armele, i-am ucis pe toți comuniștii din comună și apoi punându-mă în fruntea oamenilor am eșit întru întâmpinarea eroilor români.

Aceasta este povestea mea. Aceasta este păcatul meu. Am greșit împotriva oamenilor și împotriva lui Dumnezeu. Cer să mă pedepsiți".

Auzind povestea țăranului, căpitanul se urcă alături de el, îl îmbrățișe călduros spunându-i: „Oamenii din satul tău te-au iertat, căci ai schimbat răul cu binele. Te-a iertat Dumnezeu. Eu n'am deci nici o cădere să te pedepsesc. Mergi acasă, împreună cu toți și așezându-vă pe la casele voastre începeți să munciți pentru reclădirea Patriei române".

ȚINUTUL TEREKULUI

Fluviul care dă numele regiunii, e un dar al munților și curge în partea nord-răsăriteană a Caucazului. Acest râu de munte coboară din ghețarii Kasbekului, care atinge înălțimi de peste 5000 de metri spumegând în jos spre mare, de pe la înălțimi de 4000 m. deasupra nivelului mării, spre Sud. El străbate munții, formând defileu Darjal. După o distanță mică, râul ajunge în podișul Wladikarkasului, care se mai cheamă azi și Ordschonikidse, curgând spre nord-vest. Încă odată i se mai ridică un munte în cale, — lanțul Sunscha. Și acest obstacol e trecut de puterea apelor sale. La Ekaterinigradsk ajunge într'o nouă câmpie, se întoarce spre Răsărit și curge paralel cu lanțul munților Sunscha, pe care i-a străbătut mai înainte; în fine se îndreaptă spre nord-est, către Marea Caspică. Apa lui abundentă inundează uneori câmpia, acoperind teritorii întinse. Chiar în deltă a fost nevoie să se facă stăvilare, pentru a împiedeca producerea de pagube. La Kisljar, la începutul deltei, digurile au o întindere de 30 de km. Terekul primește în cursul inferior un mare număr de afluenți care și ei vin din înălțimile Caucazului.

Țarii Rusiei au alipit posesiunilor lor această regiune, de pe la anul 1760. Populațiile din munte au fost supuse cu ușurință; pentru potolirea lor s'au luat mereu măsuri militare aspre. Pentru a se apăra de surprize, Rușii au construit un șir de întărituri, denumite „Linia Terek", Cel mai important punct al ei era odinioară Wladikawskas. Aci începe vechea și vestita cale a Grusinilor. Acest drum urcă până la trecătoarea Crucii, la poalele Kasbekului, și duce până la Tiflis. Chiar azi, acest drum e singurul care trece prin mijlocul Caucazului, având și în prezent o mare importanță strategică. Pe la mijlocul secolului trecut, Rușii au plănuit o cale ferată aci, dar ea a rămas un deziderat din pricina greutăților ce trebuiau învinse.

Prin ținutul Terekului trece o singură cale ferată, care e o parte din linia ferată dela Rostov și Baku. Ea atinge regiunea Terek la Prochlalnoje, trecând prin orașele Mosdok, Nauskaja, Schtschedrinskaja, Gudermess și merge mai departe spre Marea Caspică.

In acest ținut, mărginit la nord le râul Terekului dela Jekaterinogradsk la Apus de cotul Terekului și în Sud de o linie aeriană dela Ordschonikidse spre Răsărit, se află a doua regiune petroliferă importantă din Caucaz. Din toată producția petroliferă a Rusiei Sovietice 86 la sută produce Caucazul; în Caucaz, regiunea Baku dă 70 la sută, Maikopul 7 la sută și Grosny 9 la sută. Din aceste cifre se vede importanța regiunii Grosny. Pentru a transporta acest petrol, s'a construit linia ferată amintită.

Dela Grosny pleacă două conducte petrolifere spre Marea Caspică, la Machatsch-Kala. Fiecare dintre ele poate transporta anual 1,5 milioane tone petrol, la mare. De aci se transportă petrolul în tancuri până la Astrahan, apoi fie pe Volga în sus la Saratow și Gorki, fie pe calea ferată dela Astrahan până la linia Saratow-Uralsk. O altă conductă petroliferă duce dela Grosny, peste Armavir, spre Tuapse la Marea Neagră. Ea e lungă de 618 km. și poate transporta anual 1,7 milioane tone.

In fine, dela Armawir s'a construit o altă conductă petroliferă lungă de 500 km., prin care se poate conduce, pe an 1.5 milioane tone de petrol spre Rostov și mai departe spre Donet, la Trudowaja. In total, se pot transporta, dela Grosny 6,2 milioane petrol, prin conducte. Aceste conducte au o lungime de 1433 km. în total în comparație cu cele dela Baku la Batum, lungi de 1767 km., dar care pot transporta anual numai 2,5 milioane tone.

Din aceste date putem deduce următoarele: capacitatea de producție a circumscripției Grosny atingea în 1938 abia 2,7 milioane tone, ea e așadar mai mică decât capacitatea de transport a conductelor. Conducta dela Armavir duce însă spre Tuapse, peste Maikop al cărui petrol poate fi și el transmis pe această conductă conform planului cincinal, până în 1942 producția de petrol dela Grosny și Maikop trebuia să atingă cifra de 7,8 milioane tone. Dacă, cu toate greutățile războiului, s'a reușit acest lucru atunci rămân încă 2,6 milioane tone de petrol care trebuesc transportate fie dela Tuapse, fie dela Mahatsch Kala, pe mare, sau cu trenul. In prezent în orice caz circumscripția Grosny este cea mai productivă din ținutul Terekului.

SEMNIFICAȚIA UNUI GEST

Doamna Maria Mareșal Antonescu, care dela începutul războiului, stă neobosită lângă tot ce există inimă românească, veghind cu adânca d-sale înțelegere și dragoste, la îndeplinirea marei opere a Consiliului de patronaj, prin cari s'au realizat atât de multe lucruri folositoare populației și armatei, a știut să fie o adevărată mamă pentru răniții noștri.

N'a existat spital unde să nu fi fost, unde să nu fi împărțit dragostea largă sufletească, eroilor întorși de pe fronturile de luptă, și unde să nu fi dat dispozițiuni de a fi cât mai bine îngrijiți. Cei cari au citit în ochii mari, bunătatea fără margini și au simțit mâna caldă cari li s'a întins și le-a mângâiat rănile dureroase, cu greu s'au putut despărți și greu au putut să uite pe doamna Mareșal Antonescu. Atâtea lucruri frumoase în această țară renăscută sunt legate de numele d-sale. Pe cei cari au gustat din iadul și prăpădul frontului și cari-au lăsat părți din corpul lor mărturie a vitejiei milenare, La îmbrătișat și le-a arătat în cuvinte de adâncă recunoștință, stima de care se bucură în ochii lumii și celor ce le apreciază jertfa.

Când intră doamna Mareșal Antonescu într'un spital, printre răniți este o adevărată sărbătoare.

De-aceea, departe în satele noastre pierdute prin munți și văi, acolo unde în liniștea adâncă nimic nu mai tulbură aducerile aminte, eroii noștri — au dus cu ei ca cea mai înaltă pildă de dragoste maternă, chipul bun și neuitat al d-nei Mareșal Antonescu. Foarte mulți au fost înfrățiți cu taina cununiei având ca naș pe d-sa și mulți copii au fost botezați cu ajutorul d-sale.

In spitalul Z. I. 303, a avut loc Joi 22 Octombrie, la orele 4 și jumătate în Sala de recepții, o mișcătoare ceremonie: căsătoria religioasă a trei mari mutilați de război. Nași au fost tot d-na Maria Mareșal Antonescu, cu d. prof. Petre Tomescu, ministrul Sănătății.

Este vorba de trei ofiteri răniți în luptele dela Odesa și anume: Sublt. Nicolaescu Nicolae, orb; Gh. Darie având ambele mâini amputate și Gh. Moișei având piciorul amputat. Toți trei au primit binemeritarea dumnezeească și legătura lor cu taina căsătoriei

Semnificația acestui gest are adânci repercusiuni în inimile noastre. Lângă jertfa atât de mare și lângă vitejia eroilor arătată pe câmpurile de luptă, să coborâm adânca noastră înțelegere și stimă.

Când vor pleca din spital, să ducă departe cu ei neîntâlnita îngrijire și prietenia noastră neuitată.

Mai târziu când apele se vor liniști și mâinile se vor descleșta de pe arme, când primăverile vor înmuguri pe pleoapele copiilor noștri, va rămâne ca veșnică amintire peste zilele de zbucium ce-au trecut, cultul și înțelegerea jertfei noastre supreme.

Cap. Const. Salcia

INFRUNTÂND PERICOLE NEBĂNUITE, MARINA ROMÂNEASCĂ IȘI INDEPLINEȘTE ROLUL EI ISTORIC IN MAREA NEAGRĂ

Ceasurile trec greu, apăsătoare.

In fața portului, convoiul format din vapoare românești începe să se definească. Sunt vapoare de comerț, cari în amurgul serii, abia se zăresc deasupra apei. Sunt încărcate la limită și bambarcele lor poartă material prețios de răsboiu. Privești la ele și pricepi cu greu că înlocuesc peste 100 trenuri, cărora le-ar fi trebuit vreme îndelungată să ajungă — pe uscat — la destinație.

Unitățile flotei de războiu care asigură legăturile și paza convoiului și-au luat și ele locurile de plecare.

Convoiul s'a pus în mișcare.

Cu mașinile la drum, cu respectarea strictă a anumitor distanțe dintre nave, convoiul pare în noaptea care a început să se lase deabinelea, un balaur apocaliptic. O reptilă uriașe cu atâtea capete, dar fără nici un ochi. La bordul niciuneia dintre nave nu sclipește nici cea mai vagă licărire de lumină.

In stânga se profilează țărmul, pe care marinarii noștri îl cunosc atât de bine. In afară de urUitul mașinilor, comenzile scurte dela bord, aparatele de T.F.F. țăcăne întruna. Se dau și se primesc comunicări în legătură cu drumul.

In frunte o unitate românească de războiu, conduce destinele convoiului. Iți este greu să descrii atenta și continua activitate dela bordul acestei nave conducătoare. Pe hărți întinse se fac calcule, iar aparatele de ascultare funcționează din momentul plecării. Toată lumea e numai ochi și urechi. In noapte, soarta atâtor ființe omenești este legată de dibăcia comandantului, de atențiunea întregului echipaj și de buna funcționare a aparatelor cari interceptează cel mai mic sgomot sub apă.

ZONA PERICULOASĂ

Nu cred să fie nimeni în stare să facă o statistică reală a nenumăratelor mine aruncate în Marea Neagră, după cum nu se poate desemna cu certitudine zonele nepericuloase E suficient un singur avion inamic sau un vas puitor de mine, cari într'o noapte, nevăzut de nimeni, să încurce atâtea socoteli...

In stânga, fundul mării este cunoscut. Convoiul se apropie de țărm. Dinspre mal pericolul submarinelor este exclus. Adâncimea apei nu le-ar permite să acționeze. Unitățile de pază au trecut de cealaltă parte a convoiului. Numai dinspre larg poate surveni vreo surpriză.

La orizont se disting patru mogâldețe. Dacă luna nu le-ar fi profilat pe întinsul apei, cu greu ar fi distinse.

...Și o lună plină, luminează ca ziua.

Câteva semnale și, recunoașterea este făcută.

Sunt patru dragoare românești.

Convoiul se apropie de zonă periculoasă. Siguranța drumului — împotriva minelor — nu o pot face decât aceste mici, dar minunate ambarcațiuni: dragoarele.

Au intrat și ele în formație înșiruindu-se una în spatele fiotorului celeilalte. Cabiurile submarine, cu niște cuțite cu o enormă lamă tăioasă înlătură pericolul câmpului de mine parcurs.

Zona periculoasă a fost depășită. Convoiul își reia fizionomia avută în fața portului de plecare.

Dragoarele rămân în urmă.

Și-au îndeplinit misiunea.

SUBMARIN INAMIC!

In noaptea aceasta, în care convoiul românesc are de îndeplinit o misiune atât de importantă, luna e mai strălucitoare ca oricând.

E o noapte splendidă de toamnă.

Deodată, la bordul navei conducătoare a convoiului străbate comandă:

— Submarin inamic la bord!

O rachetă spintecă văzduhul și se înalță până acolo unde o ajută puterile, pentru ca descompusă în stele să coboare apoi încet, încet.

Semnalul de alarmă a fost dat.

Aparatele dela bordul navei conducătoare au interceptat învârtiturile sub apă ale elicei unui submarin inamic. Cu toată atmosfera greoaie a momentelor mai ai timpul să te gândești la năstrușnica invenție a aparatului de ascultat. Cum oare a putut el să distingă învârtiturile elicei submarinului inamic din sgomotul pe care-l făceau elicele proprii ale convoiului?

Dar nu este timp să aprofundezi năstrașnica invenție.

Gratulezi pe cel care a născocit invenția cu: „deștept om a mai fost și ăla!".

Vasul conducător a și alergat spre locul unde fusese identificat submarinul sovietic. Mașinele lui înregistrează maximum de turații, iar pupa se afundă din ce în ce mai adânc în spuma nesățioasă de atâta viteză. Navele românești aleargă, nu glumă!

Se putea preciza că submarinul se găsește în situațiunea de pândă, dată fiind poziția lui față de acela a liniei, fiindcă în atacul submarinelor, joacă un mare rol direcția și avantagiile pe cari le oferă lumina lunii sau soarelui.

Inamicul s'a simțit descoperit și atunci a luat toate măsurile spre a nu încerca o soartă crudă. In parte a reușit, fiindcă la scurt timp după acea nava care îl căutase cu atâta înverșunare și-a luat locul din fruntea convoiului și coada altei rachete a tăiat văzduhul.

Starea de alarmă a încetat.

Pericolul alarmei fiind înlăturat, abia este timp pentru reintrarea mersului în normal, când nu mai departe de două sute de metri, în dreapta primului vapor de comerț românesc, au fost zărite câteva „împunsături" de periscop cari au avut să înfrunte furia gurilor de foc depe vapoarele de escortă.

Inamicul nu mai avea timp de pierdut. Fusese descoperit și era mult prea aproape ca să nu împărtășească senzația ciocnirii lui cu fundul mării.

Două torpile au și fost lansate. Submarinul s'a ușurat brusc și chioșcul i-a apărut la suprafața apei. In tot acest timp canonada n'a contenit o clipă iar nava conducătoare a convoiului se găsea acum deasupra locului unde fusese zărit submarinul. Pe pârghia dela pupă, alunecau una câte una bombele de fund.

Din străfundurile mării răsbea până la suprafață sgomot infernal, iar jerbe enorme de apă întregeau acest spectacol de groază.

„Despre morți numai bine", spune o vorbă înțeleaptă.

Zicala se potrivește de minune submarinului care a încercat să atace vapoarele convoiului românesc. Ființa lui care durase câteva clipe mai nainte de avalanșa de bombe submarine a fost marcată printr'o simplă geamandură.

E poate singura cruce pentru întreg echipajul submarinului sovietic.

Torpilele lansate de submarinul inamic au pierit odată cu fâșiala lor sinistră și s'au pierdut în van. Nici una dintre multiplile ținte, cari i se oferiseră, n'a fost atinsă.

Prezența submarinului sovietic a întâmpinat dibăcia recunoscută a marinarilor români.

Vapoarele de comerț n'au făcut altceva decât să modifice stilul de mers de până atunci, spre a deveni o țintă neprecisă pentru submarinul care ochise „orbește". Pentru a răsturna toate acele calcule făcute sub apă, n'a fost nevoie decât de modificări de viteză, de derive și fofilarea s'a dovedit excelentă.

Intr'unul din porturile rusești din Marea Neagră cucerite, în amurg de seară au intrat vapoarele românești și odată cu ele 100 trenuri de material prețios pentru victoriile depe frontul împotriva Sovietelor.

Și în acelaș timp, poate la o bază sovietică se făcea în zadar apelul submarinului ce atacase convoiul.

Morții nu răspund la apel...

Cap. Lumezeianu Ion
reporter de războiu S. M. P. pentru marină

CONCURS DE VITEZĂ INTRE UN CAPORAL GERMAN ȘI UN GENERAL ENGLEZ

Caporalul K., dela antiaeriană, își căuta unitatea. A dat în drum peste alta unde se găsea ca prizonier un general neozeelandez. Intâmplarea a vrut ca ostașul să fie luat de un camion al acestei unități, care transporta pe general și alți doi prizonieri sub paza unui locotenent și-a trei subofiteri. La prima cotitură a pistei caporalul avea de gând să sară jos și să aștepte pe ai lui. Până atunci nici nu se gândea să doarmă, fiindcă pentru un tunar dela antiaeriană este totdeauna „ceva în aer". Așa că stătea treaz și cu ochii bine deschiși. Drumul devenea tot mai rău și călătoria atât de neplăcută încât ofițerul însoțitor a permis generalului să stea lângă șofeur, loc mai puțin sdruncinat. După puțin timp camionul s'a împotmolit în nisip și trebuia remorcat de un tractor. Ofițerul a trecut înainte pentru a supraveghia operațiunile. Caporalul, mereu pe picior de alarmă, cum îi cere meseria, desfăcu piedica pistolului. Incerca acum să privească de jur împrejur, unde nu putea vedea din cauza furtunei de nisip decât la câțiva pași.

Ce fu asta? Parcă s'a mișcat ușa mașinii! Da, se deschide puțin și o mână iese afară. Apoi apare furiș capul generalului. O săritură — și o ia la sănătoasa! O săritură; fiindcă a doua a făcut-o caporalul, ca o panteră. Dar fugarul dispăruse. Direcția se putea vedea după câteva urme ale pașilor în nisip, dar mai departe urmele erau șterse de vântul care sufla cu furie. Caporalul trage două focuri de alarmă, camionul și locotenentul pornesc după el, și vânătoarea începe. Cursa se desfășura vertiginos. După un timp, cum furtuna de nisip se potoise, caporalul are norocul să vadă la vreo 800 metri în față contururile unei umbre, care nu putea fi decât omul lui.

Acum începe un concurs de viteză după toate regulele, ca la Olimpiadă. Mai iute de picior, caporalul se apropie mereu. Trage două focuri în aer și generalul neozeelandez își dă seama că ar fi o prostie să mai continue cursa. Ridică mâinile în sus, este luat între caporal și locotenentul care locmai sosea, și adus cale de doi kilometri.

CE VEDE TOATĂ LUMEA

Nu este pentru prima dată când presa străină, care reprezintă nu de puține ori cursul de idei și sensibilitatea unui întreg popor, a adus țării noastre măgulitoare cuvinte de înaltă prețuire. In primul rând, ziarele Marelui Reich, cu gazetari care ne cunosc temeinic, oameni ce au luat parte de cele mai multe ori, alături de soldatul român la măreţele sale fapte de arme. Il cunosc deci și-l prețuesc ca pe un adevărat camarad, îi știu puterea de rezistență, abnegația într'un cuvânt sufletul lui care nu este altceva decât sufletul țării însăși.

De curând ne-a vizitat țara un grup de gazetari finlandezi. Au venit oameni de pe depărtate meleaguri, unde totul diferă așa de adânc de realitățile pământului și climatului nostru. Pământul de acolo, știm cu toții, nu este atât de darnic în îmbelșugarea dăruită nouă de Dumnezeu. Clima Finlandei e aspră, țara celor o mie de lacuri nu oferă locuitorului decât poezia gravă a freamătului milenar din nesfârșitele păduri de brazi și pini. Dar poate tocmai din pricina aceasta sufletul legendarului popor din Nord, călit în aprimi de foc felul a știut să răspundă cu cea mai deplină conștiință cetățenească chemării, în primejdie, a țării lui.

Pe acest drum ne-am întâlni noi Românii, cu sufletul finlandez. Nedesmințit, aceiaș mentalitate și aceiaș ardoare. Dacă depărtarea prea mare nu ne-a dat putința unei cunoașteri depline, în schimb idealurile ne sunt la fel. Țara înainte de toate. Dragostea fierbinte pentru țărâna din care ne-am ridicat și în care vom coborî odată împăcați că am apărat-o de multe ori cu sângele și viața noastră.

In articolele închinate României ziariștii finlandezi scot în relief tocmai aceste însușiri comune. Și mai presus, lupta epocală pe care o duc, atât de depărtați totuși atât de aproape, soldatul român și cel finlandez împotriva valului dărâmător și nelegiuit al bolșevicilor.

Mai cu seamă ziarul „Helsingin Sanomat", care apare la Helsinki într'un articol intitulat „Zile de toamnă" relevă dela început atmosfera de calm și de liniște ce caracterizează Capitala României în această toamnă frumoasă. Scrie autorul articolului, că s'a plimbat pe străzile Bucureștilor ca într'un vis. Mă întrebam cum este cu putință să văd ceeace vedeam într'o țară în plin război

Se găsesc de toate, în special recolta de fructe este foarte bună.

In încheiere ziarul finlandez spune că toate acestea sunt foarte explicabile, fiindcă România este o țară foarte bogată, admirabil organizată și minunat condusă.

George Dorul Dumitrescu

PAGINA VESELĂ

LASĂ-I SĂ ZICĂ!

Era într'un sat un popă sgârcit ca orice popă, fie dela oraş fie dela ţară. Şi popa ăsta al nostru avea şi un argat prin curte, că era popă cu cheag, nu aşa! Şi era om tare bun şi drept. Numai că era prea sgârcit...

Argatului din curte niciodată nu-i dădea mâncare pe săturate, fiindcă zicea popa, nu-i bine să te robeşti pântecului, fiindcă este un mare păcat. Apoi, mai spunea tot părintele că omul care a mâncat prea mult, creşte în burtă, nu-i nici deştept şi nici harnic. Lui, adică argatului, nu-i prea convenea să stea şi de multe ori, din cauza lefii mici da să plece. Apoi din nou renunţa.

Sătenii însă nu-l slăbiau, ori de câte ori îl întâlneau pe stradă sau la horă. Ci îl luau imediat „peste picior", zicându-i că vine la horă „cu burta plină de colaci", ba că are în cap, în loc de creeri, colivă.

Intr'una din zile se prezentă la popă.

— Sărut dreapta, părinte!

— Bună ziua. Da ce-i cu tine fiule? Ai vre-o nevoe mare?

— Părinte o să trebuiască să plec dela dv.

— Da'ce-ţi veni asta aşa — deodată? Nu te mulţumeşti cu simbria pe care ţi-o dau? Ai găsit în altă parte mai bine şi cu o simbrie mai mare? Sau poate nu-ţi mai place chipul meu?

— Nu părinte, n'am găsit, nicăeri. Şi de simbrie — aş mânia pe Dumnezeu, îs mulţumit. Cât despre sfinţia ta n'am ce zice! Da uite, sătenii ori de câte ori mă întâlnesc, mă iau în râs.

— In râs? Şi ce zic?

— Apăi zică umblu toată ziulica cu burta plină de colaci dela sfinţia ta... ori d-vstră ştiţi că eu te duc flămândul, că nu-i văd cu anii!!

— Da ce'ţi pasă ţie de lume, mă? Lasă-i mă să zică ce-or place. Numai eu să nu zic ca ei! Că atunci e sluţă. Auzi?

EL E VINOVATUL!...

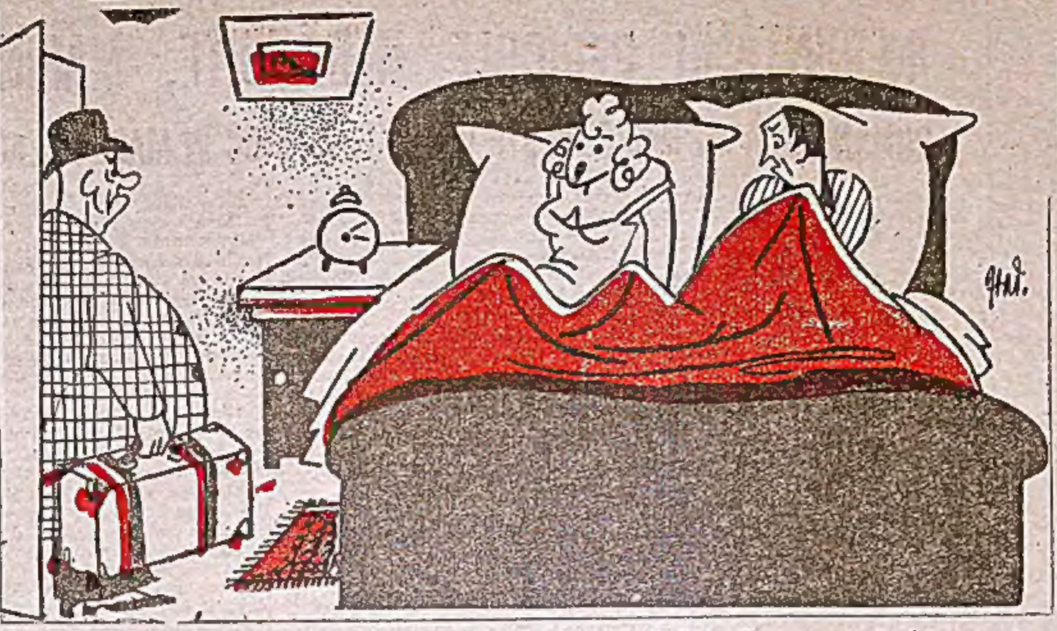

Soţul: ***Frumos din partea ta, Mimi! Cu „boierul" în pat, hai?***
Soţia: ***Tot eu sunt vinovată? De ce, mă rog, vii pe neaşteptate?***

BOGAT ŞI SĂRAC!...

Istoria aceasta s'a petrecut într'un sat din frumoasa noastră ţară.

Se zice că era în ziua de Florii, când popa Anghel, Dumnezeu să-l ierte — făcuse o foarte frumoasă slujbă şi ţinuse o predică despre bogaţi şi săraci, cum trebuie cei dintâi să ajute pe cei din urmă.

D. Ghiţă Ghimotoc, proprietarul moşiei, fusese şi el la sfânta slujbă şi acum se ducea spre casă, însoţit de Marin Dulamă, consilier comunal şi sărac lipit pământului şi vorbiau despre adâncul vorbelor din Sfânta Evanghelie.

La o vreme, Dulamă, care aşteptase de multă vreme un fericit prilej pentru a-i adresa o rugăminte, găsi că acum a sosit momentul. Şi-şi luă inima în dinţi.

— Boerule, ştiţi dvs., că şi eu o duc tare prost...

— Cu toţii o ducem prost!

— Eu o duc rău de tot.... Şi mare nevoie aş avea boierule de vreo zece poli de parale!...

— O fi, mă Marine, da' de unde ai să-i plăteşti când o fi la socoteală? Că eşti tare scăpătat...

— Aşa e boierule, da' n'auzişi ce punea adineauri taica părintele? — zicea că săracii de pe lumea asta, se vor îmbogăţi pe lumea cealaltă. Oi plăti şi eu atunci! Mai ales că — după evanghelie — acolo bogaţii vor fi săraci şi tare bine ţi-ar prinde la lipsă cei zece poli.

— Bine, mă Marine, să zic ca tine. Dar ce vrei să faci cu banii ăştia?

— Păi, boierule, să-mi cumpăr şi eu o vacă! Să aibă copiii cu ce se ospăta... O vacă de lapte.

— Da, nu-i rău, numai vezi că te sbeşti de Evanghelie...

— De Evanghelie? Cum, boierule?

— Să vezi! Vaca, dacă vrei să aibă cu ce unge dumneatul copiilor, trebuie să aibă lapte, nu?

— Da! Aşa e!

— Şi dacă are lapte, are şi viţel, nu?

— Sigur!

— Viţelul ăsta o să crească, nu?

— Dacă trăieşte sigur că o să crească!

— Şi atunci o să-l vinzi!

— Aşa mi-e gândul!

— Cu paralele prinse de pe viţelul ăsta, că o să-l vinzi cu parale bunicele şi cu paralele de pe viţelul celălalt, ai să cumperi o altă vacă!

— Nu-i rău ce spui, boierule! Să-mi ajute Dumnezeu!

— Amin! Acum ai să ai două vaci şi două vaci au să facă doi viţei. Şi doi viţei vânduţi mai târziu, umple coşarul de vaci!...

— Ei, nu-i rău, boierule! Da' unde e norocul acela!...

— Stai că n'am isprăvit. Când ai să agoniseşti o cireadă de vaci, începi să dai din ele şi să cumperi boi. Aşa e?

— Cam aşa e! Da!...

— Ei, vezi? Aici vreau să te aduc din condei! Acum spune-mi tu mie, că nu eşti om prost: când ai o cireadă de boi, se cheamă că eşti un om bogat au ba?

— Este! La ce să vorbesc cu păcat!

— Şi-atunci zice la Evanghelie că cel bogat aici este sărac pe lumea cealaltă?

— Zice!

— Atunci de unde ai să-mi plăteşti tu pe lumea cealaltă cei zece poli, dacă o să fii sărac?

— De, boierule! Cam aşa e dacă o iei aşa! Numai că vezi d-ta că atunci se schimbă socoteala.... Dacă o să mă fac bogat aici, apăi o să-ţi plătesc pe pământ... Iar dacă o să fiu părlit, o să-ţi plătesc pe lumea cealaltă. Aşa dar, oricum o fi, d-ta, boierule, tot n'ai să fii în pierdere!

Boerul n'a mai avut ce face şi i-a dat rumânului polii. Când i-o plăti, Dumnezeu ştie!...

SĂ RÂDEM

Naivitate

— Dragă, de ce-o fi având pictorii părul aşa de mare?

— E simplu de tot! Fiindcă din ei îşi fac pensule pentru pictat.

Aviaţia bolşevică

— Tovarăşe colonel, cum stăm cu aviaţia?

— Foare bine. Suntem egali cu duşmanul!

— Adică?

— Adică noi am trimis 400 şi s'au întors două; duşmanul a trimis tot 400 şi au căzut două!

Mincinos, nu glumă

Doi mincinoşi flecari se laudă şi deci mint

— Eu? Hm! Habar n'ai! Păi eu am prins un peşte aşa de mare că pentru a-l putea duce acasă, a trebuit să-l pună în camion zece oameni!

— Fleac, dom'le! Fleac! Eu am prins un peşte aşa de mare, încât când l'am scos din mare, ea a scăzut cu doi metri...

Una cu tutun!

Un prieten făcea altuia teoria... chibritului...

— Da' dă-l dracului de tutun... Iţi strică şi sănătatea şi pe deasupra te costă şi o avere... Cu banii daţi pe tutun, îţi făceai un palat!!...

— Ai dreptate! Tu fumezi?

— Eu? Nu!

— Atunci merg să-mi arăţi palatul tău!

Motivul

— Niculae dragă, astăzi m'am gândit mult la tine!

— Serios?

— Să mor!

— Aha... Bănuiesc! Ai fost la croitoreasă!

— Da! Dar cum ai ghicit?

Mărturisire

— Pe mine m'a luat drept cocoană! Dar pe tine?

— Pe mine? Pe mine... m'a luat, pur şi simplu...

AJUTOR LA CRIMOGEN

Churchill: ***Bine, Roosevelt, eu plâng pentrucă pierd colonie după colonie, dar tu ce motiv ai să plângi?***

Roosevelt: ***Plâng şi eu fiindcă o singurul ajutor ce ţi-l pot da!***

E ADEVĂRAT!...

Ea: ***M'a văzut mama eri vorbind cu tine la fântână...***

El: ***Şi ce-a spus?***

Ea: ***M'a întrebat: „Fă, Ioană, mi se pare că tu eşti în dragoste cu prostul ăla de Ilie! Şi eu i-am spus că e adevărat!...***

OSTAȘII NOȘTRI AU PRIMIT BOTEZUL FOCULUI

Câteva pilde de eroism.-Un prizonier și un tank cu bucluc.-Moartea unui căpitan erou

Acum când prima bătălie mare din sudul Harcovului s'a terminat, este bine să încrestăm aici câteva fapte de vitejie ale ostașilor noștri, cari au plecat tinerește, să înscrie capitole de însângerată istorie acolo pe întinsurile Rusiei.

Botezul focului

Regimentul de tunari și-a luat în primire sectorul de luptă la începutul lunei Mai, împreună cu celelalte unități.

La început, operațiile de înlocuire a trupelor germane au ocupat pozițiile din jurul localității Osatsky—Alexandropol—Vesely.

Dela primele ghiulele trase s'a distins bateria comandată de căpitanul Romulus Demetrescu care a dat un sprijin eficace trupelor aliate italiene, atrăgând laudele și mulțumirile comandantului italian.

La 20-21 Mai, participând cu un grup de ansamblu, la atacul din jurul localității Solomon-Kino-Pereschelino, ajutând la înaintarea infanteriei, observatorii, împreună cu comandantul, au stat în primele linii ale infanteriei. Când un contraatac inamic, răsărit ca din senin țintea să dea peste cap apărarea noastră, colonelul a preluat și comanda infanteriei, el însuși repezindu-se la un brandt, ai cărui servanți fuseseră scoși din luptă, și trăgând cu sete în năvălitori, după 8 ore de luptă, bolșevicii au fost respinși lăsând pe câmp 2800 morți.

In zilele următoare, pentru a se preîntâmpina atacul carelor de luptă, comandantul artileriei își aduce o secție de tunuri în spatele companiilor din linia întâia, și prin tragerile sale a intimidat pe inamic și l'a făcut să renunțe la al doilea atac.

In luptele ce s'au dat începând din dimineata zilei de 26 Mai, la Vest de Mirolimbowka și Bonakevo divizionul comandat de căpitanul Jinga a distrus o coloană de 300 mașini rusești ce încerca să scape din cleștele germano-român dela Sososki. Rezultatul bombardamentului a fost că întreaga coloană a fost complet nimicită iar puținii supraviețuitori s'au predat.

Dar rezistențele disperate ale rușilor au continuat totuși și în zilele următoare, cu toate pierderile grele ce le încercaseră.

Artileria a bombardat fără încetare, 3 zile și trei nopți pozițiile inamice și fortificațiile de campanie, până ce a pornit iureșul năpraznic al infanteriștilor. Intregul front a fost răsturnat. Moartea mușca adânc din trupurile soldaților roșii îngroziți. Mormanele de cadavre umpleau până la suprafață tranșeele cucerite de români, astfel că pentru a le trece se pășea peste leșurile dușmanilor. Rămăsese numai o cazemată ce mai vărsa încă foc ucigător, cu toate că era încontinuu bătută de ghiulelele artileriștilor. Atunci s'au oferit din atacatorii regimentului de infanterie căp. Stratanu, împreună cu câțiva soldați, hotărâți să lichideze și cu această ultimă rezistență. Au înaintat până în unghiul mort, au aruncat o cantitate de trotil și s'au retras. La câteva minute cazemata a sărit în aer, împreună cu apărătorii ei, căpitanul Stratanu s'a întors victorios cu grupa sa, dar un glonț inamic l'a lovit. Pentru fapta sa a fost decorat cu „Crucea de Fier" și propus pentru „Mihai Viteazul".

Așa și-au început ostașii botezul focului.

Steagul unui regiment

Dar trupele noastre își continuau înaintarea, strângând cercul de fier din Sud-Estul Harcovului.

După abia o săptămână de lupte grele, unitățile ardelene au zdrobit un inamic de patru ori mai numeros, au luat 21.000 prizonieri și au capturat un numeros material de războiu de tot felul.

O baterie din regimentul de artilerie, luptând în primele linii, după ce a respins un atac cu care blindate, a făcut prizonier un regiment întreg rusesc, cu statul său major și cu drapelul.

In lupta aceasta de încercuire s'a distins dela infanteriști căpitanul Emil Pârcălabu.

„Un prizonier român"

Ceeace este interesant cu ocazia capturării regimentului rusesc este faptul că printre prizonieri era și un român ardelean. Acesta fusese prizonier la ruși în războiul din 1916—1918. S'a stabilit apoi în Rusia după liniștirea apelor, întrucât n'a putut să vină în țară. Este om de peste 50 ani și a fost trimis pe

front în urma enormelor pierderi din anul trecut. Când a început numărătoarea prizonierilor, el s'a prezentat în fața colonelului:

— Să trăiți d'le...

— ...Colonel, corectează un ofițer de Stat Major Român.

— ...Colonel, să mă ertați, nu cunosc gradele, deși-s român.

— Ești jidan?

— Vai, feritu-m-o Dumnezeu. Și omul și-a povestit întrega poveste, ba, dintr'un regiment a cunoscut pe un soldat din satul lui din Ardeal, nepot de al său.

Intâlnirea între „neamuri" a fost emoționantă până la lacrimi.

Un tanc buclucaș

Din eroica încleștare cu hidra bolșevică, este bine să se cunoască câteva pilde de eroism individual, care vor rămâne în analele războiului nostru.

Cu prilejul unui atac de tancuri rusești, prin ploaia de obuze a putut să se strecoare unul până lângă bateria comandată de maiorul Borănescu. Tankul era un „Vikers" englez, cu sculă blindată și a reușit să ajungă nevătămat, vărsând foc pe toate gurile. Situația devenind destul de serioasă, maiorul Borănescu ochește personal și trage o ghiulea dar nici pomeneală să se sinchisească colosul. A doua ghiulea îl răstoarnă, ceiace nu împiedeca pe servanți să tragă. In această situație, maiorul s'a târît împreună cu alți ofițeri până lângă tanc, și cu un extraordinar sânge rece, a somat pe ciolovecii să se predea, ceiace s'a și întâmplat, capturând 4 soldați, doi ofițeri și un comisar.

Când s'au văzut în mâinile românilor, ofițerii sovietici au sfârtecat pe comisar, omorându-l.

— Acum suntem liniștiți, s'au adresat ei ofițerului român.

La postul de comandă bolșevic...

O grupă de infanteriști, dela Turda, a fost trimisă în cercetare într'un sat „al nimănui" din fața frontului nostru, de unde se retrăseseră cu o zi mai înainte rușii.

In timpul când se aflau în sat, au fost surprinși de un atac al sovieticilor, dat de o întreagă divizie roșie.

Soldații dându-și seama că orice rezistență este inutilă, apoi că o retragere spre liniile noastre le poate fi fatală, s'au ascuns în beciul unei case, convinși fiind că vor fi eliberați de către contraatacul român.

Cum stăteau acolo, nu mare le-a fost mirarea când au auzit deasupra lor sbârnâitul telefoanelor, comenzi scurte, și țăcănitul telegrafiei fără fir. Deasupra lor se instalase postul de comandă bolșevic. Dar ostașii nu și-au pierdut sângele rece, deși au stat frământați de îndoială și așteptări timp de două zile și două nopți fără hrană și, parcă fără nădejdea de a se reîntoarce la camarazi.

Când au simțit ei că se dă atacul germano-românesc pentru recucerirea satului, au eșit gata mai mult ca oricând de moarte. Omorând sentinelele, au pătruns în corpul de comandă, făcând prizonier întreg Statul Major.

Așa i-au găsit ai noștri. Toți până la unul: cu ciolovecii legați.

Strașnici mai sunt ai noștri.

E. Boșca Mălin

FACTORUL TIMP

D. dr. Goebbels, ministrul propagandei Reichului publică un interesant articol în revista germană „Das Reich" sub titlul „Pentru cine lucrează timpul".

Ministrul Reichului are o serie de considerațiuni interesante în legătură cu această problemă, demonstrând fără posibilitate de combatere, că azi timpul nu mai lucrează și nu mai poate lucra pentru anglo-saxoni sau ruși.

„In primul rând englezii au pierdut o întreagă serie de războaie,— scrie d-rul Goebbels, — în al doilea rând înfrângerile nu duc la victorii, după cum nici victoriile nu duc la înfrângeri, iar în al treilea rând timpul nu este un factor activ al războiului și nu permite puterilor beligerante să fie active pe seama lui".

„Dar — continuă ministrul Reichului — englezii n'au câștigat nimic dela începutul războiului. Dimpotrivă, în această perioadă au pierdut o serie de baze importante pentru strategia lor.

In cursul acestui războiu, puterile cari se mândreau cu bogățiile lor în materii prime au devenit din ce în ce mai lipsite, pe când așa zisele țări proletare au pus mâna între timp pe întinse teritorii bogate în materii prime".

Concluziile ministrului Reichului sunt elocvente mai ales pentru situația Rusiei. Comparând situația Rusiei de eri cu cea de azi, îți dai seama numai decât că factorul timp nu mai stă de mult în slujba comuniștilor.

Rusia este fără îndoială una din cele mai bogate țări din lume. Petrolul rusesc aproviziona o mare parte din lume. Grâul rusesc, concura cu cel mai bun grâu de pe continentul nostru și celelalte continente. Fier, cupru, cărbune, toate elementele necesare creierii unei industrii puternice stăteau la dispoziția sovietelor.

Intâmplarea a făcut însă ca toate bogățiile rusești să fie așezate în vestul ei. Grâul, petrolul, fără de cari un războiu nu poate fi dus timp mai îndelungat, s'au găsit, dacă nu în imediata vecinătate a Germaniei, la o distanță totuși, unde forța armată germană a reușit să ajungă în timpul cel mai scurt, punând astfel mâna pe tot ceeace îi putea ajuta pe ruși.

De aici înainte rușilor nu le-a mai rămas decât spațiul, a cărui valoare este redusă la minimum ca posibilitate de rezistență, în urma marilor lipsuri cari s'au întronat aici.

Timpul a trecut definitiv în tabăra Axei. Dincolo, n'au mai rămas decât foamea și disperarea. Ori acești doi factori numai la victorie nu pot duce.

GHICITORI

DESLEGARILE LA GHICITORILE PUBLICATE IN NUMARUL PRECEDENT

317) Oul; 318) Foarfecele; 319) Tunelul; 320) Ghinda; 321) Luleaua; 322) Oul; 323) Femeia însărcinată; 324) Corabia; 325) Pușca.
326) Cofa; 327) Ceaunul; 328) Fedeleșul; 329) Aluna; 330) Nucile; 331) Scânteia; 332) Plugul; 333) Ușa, fereastra și culmea; 334) Stelele; 335) Oala; 336) Grindițile dela casă; 337) Gura cu dinți; 338) Bostanul; 339) Lada; 340) Lada;

341. Titiană! iană!
strigă noaptea în poiană.
*
342. Ciugurele, mugurele
Șed pe drum înșirățele
Ciugur, mugur cel bătrân,
Șade jos și bea tutun.
*
343. Din ceae ripă adâncă
Multe ciori se ridică.
*
344. Am un bou
Coarnele iernează
Și trupul vărează.
*
345. Cinel! Cinel!
Am o gâscă, cioantă, boantă,
Cu un chicior urlui-burlui,
Cu âiscul pahar smâncesce
la poftim și mi-o gâceste.
*
346. Cinel! Cinel
Ce e dulce și nu-i dulce,
Și nu poate să se îmbuce,
De ne-l gustă tot omul,
Salahorul ca și domnul?
*
347. Iuș, iuș prin păiuș
Cacea, cacea spre copaci.
*
348. Coada de pește
Fără cinci dește, nu se deslipește.
*
349. Un bătrân ducea două mii araci în spinare.
*
350. Umflă-mi-se, gâmfă-mi-se, brebeneaua.
Scoală-mi-se;
Dă-i, dă-i, n'ai ce'i face.
*
351. Tatăl tău stă în pod
Și mumă-ta îl trage de nod.
*
352. Mama ridică poalele
Și tata îi bagă moalele.
*
353. Badea rage din pârloage
Lelea îngână în grădină.
*
354. Am o vacă rostopască,
Pe la lii, băcălii;
Pi la săli cu dârjăli;
Pi la nări, lumânări.
*
355. Am un om de lut
Cu ochii de petică.
*
356. Intr'o râmătură de oaie
Un corn de porc
Un om l-a văzut
Un ciung l-a luat
Un despuiat
In sân l-a băgat.
*
357. Târtăguță neagră,
Peste câmp aleargă.
*
358. Ce mi-e mic mititel
Și îngrădește frumușel?
*
359. Merge nasul pe cărare
C'o sută de ace în spinare.
*
360. Am o grebluță cu cinci dințișori
Pe zi îmi trebue d'o mie de ori.
*
361. Ce nu poț să pui în cui
*
362. Ce nu poți să pui
Ca să șadă în cui.
*
363. Nici'n cer, nici'n casă, nici afară.
*
364. Am o fată, când o iau în brațe țipă
Când o las tace.
*
365. Intr'o vale adâncă
Zace un moș de brâncă.

NICOLAE BĂLCESCU

Cultura franceză a pus în circulație o mulțime de idei noui, pe care le cunoaștem sub numele de Romantism. Acest curent îndrepta atenția mulțimei spre țărani, spre acele clase sociale care sufăr.

De altă parte, școala românească se schimba prin Gheorghe Lazăr, devenind națională.

Nicolae Bălcescu întrupează în sine toate aceste noui idei. Născut în București la 29 Iunie 1819, făcea parte din clasa micilor boieri. A urmat la școala lui Eliade, în care domnea spiritul lui Lazăr. Ideile naționale ale școalei ardelene le-a luat Bălcescu din școala dela Sf. Sava. Romantismul l-a aflat în cărțile franceze ce circulau în Principate. Dar Bălcescu a cunoscut foarte bine și vechea cultură românească. In „Scrisorile" sale, Ion Ghica ne descrie pe tânărul școlar Bălcescu. Pe când era în clasa IV-a umanioară, acesta avea un caiet plin cu însemnări luate din cronicarii români:

„Petru Maior spune...".
„Fotino zice...".
„Din Constantin Căpitanul".
„După Logof. Radu Greceanu".

Iată temeiul și orizonturile culturii lui Nicolae Bălcescu, care a fost întâiul doctrinar al naționalismului român. Viața și opera sa are o mare însemnătate în cultura românească. El înseamnă un pas mai departe în desvoltarea ideii naționale și este creația firească și organică a culturii noastre din toate părțile locuite de Români.

Naționalismul român de până acum se afla în opera istoricilor și cronicarilor. Și în generația anului 1848, naționalismul e reprezentat tot de istorici. In Muntenia este Bălcescu, în Moldova, e Cogălniceanu. Bălcescu este întâiul nostru istoric social și prin el se pun bazele istoriografiei moderne. Dar el a fost mai întâi naționalist. Pentru a realiza programul său politic și social, Bălcescu a devenit istoric. Fiindcă, după el, istoria joacă un mare rol în redeșteptarea națională a popoarelor. In articolul său Cuvânt preliminar despre izvoarele istoriei Românilor (Magazin istoric pentru Dacia, 1845 p. 1—14), el ne arată menirea și înțelesul istoriei. Pentru marea valoare a celor spuse în acest articol, reproducem un pasagiu concludent:

„Românii au trebuință astăzi să se întemeieze în naționalism și în curat, și să câștige statornicește în caracter. Aceste rezultate credem că s'ar dobândi, când el ar avea o bună istorie națională, și când aceasta ar fi destul răspândită. Privind la acel șir de veacuri în care părinții noștri au trăit, și la chipu cu care ei s'au purtat în viața lor socială, noi am căuta să dobândim virtuțile lor, și să ne ferim de greșelile în care am picat. Am părăsi, prin urmare, acel duh de partid, și de ambiție mârșavă. Am scăpa de acele temeri de nimic și de acele nădejdii deșarte. Am dobândi adevăratele pricine, care trebue să ne povățuiască în viața noastră socială, ca să ne putem mântui. Istoria ne-ar arăta că părinții noștri se aflară în vremi cu mult mai rele decât acelea în care ne aflăm noi acum. Călcați dela începutul lor de atâtea popoare barbare, Goți, Huni, Gepizi, Avari, Bulgari, Pecinegi, Cumani, Tătari, înconjurați apoi de nații puternice, cum Ungurii, Polonii și Turcii, care toate țineau a-i robi, ei își păstrară naționalitatea lor. O mână providențială priveghea asupră-le și îi strecură minunat din toate primejdiile. Aceasta ne va aduce să credem că o nație care în mijlocul atâtor nevoi și-a păstrat naționalitatea ei în curgere de 18 veacuri, nu mai poate pieri. Această convingere apoi, ne va face să avem mai mult încredere în viitor, și să lucrăm cu mai multă inimă la o reformă politică și socială, care să ne facă vrednici a ne lua rangul ce ni se cuvine în mărea familie a națiilor Europene".

Iată motivele pentru care Bălcescu s'a ocupat cu istoria. Din această concepție pornesc toate operele sale istorice. A scris istoria lui Mihai Viteazul pentru a da exemplul cel mai plastic în chestia Unirii Românilor. Ideia centrală a generației lui Bălcescu era Unirea Principatelor. Acest fapt fusese realizat o singură dată în trecutul poporului românesc. Este epoca lui Mihai Viteazul. Cercetând trecutul nostru, el ajunge la concluzia că fiecare nație are o misiune de îndeplinit pe pământ. In numele acestei misiuni am luptat noi, a luptat și Mihai Viteazul ca să dobândească unirea cea mare a întregului element românesc de pretutindeni. De aceea, Bălcescu a intitulat întâiul capitol din Istoria Românilor sub Mihai Viteazul cu nume de Libertatea națională. Concepția acestei cărți, spune N. Iorga, era o lucrare de propagandă, o armă de luptat, un argument pentru putința unor lupte naționale, la care să ia parte poporul întreg, însuflețit pentru libertate.

A doua lucrare a sa este Puterea armată și arta militară la Români. In acest studiu, Bălcescu aduce cel mai cald elogiu armatei române, care „timp de patru veacuri, a fost campionul creștinătății și bulevardul Europei". După ce arată tot trecutul glorios al armatei române, care trebue să servească de imbold pentru generația dela 1848, el ajunge la anumite concluzii, schițând planul unei noui organizări a oștirii românești.

Magazinul istoric pentru Dacia este revista istorică pe care a tipărit-o în colaborare cu A. Treb. Laurian. A tipărit aici mai ales cronicele, încă necunoscute, cum și o serie de biografii a unor persoane din trecutul nostru, care și-au sacrificat viața luptând pentru libertate.

Prin aceste studii istorice, Bălcescu a pus bazele concepției tradiționaliste. Trecutul unui popor trebue cunoscut foarte bine, fiindcă în el aflăm toate legile care pot sta la baza desvoltării actuale a acelor nații. Cercetând istoria românilor, el a scos în evidență greșelile trecutului pe care noi astăzi suntem obligați a le înlătura după cum a expus și calitățile din care el face legi pentru prezent.

Barbu Theodorescu

DESPRE LUCRURI ȘTIUTE ȘI NEȘTIUTE

Ce este frumosul ?

Cum înțeleg ai noștri, cei mulți, care înfățișează nu numai gândirea lor, dar ceeace s'a gândit în curs de mai multe generații de înaintașii lor până foarte departe, noțiunea aceasta a frumosului? Ce li se pare lor că este frumos?

Desigur că pentru dânșii frumosul este acel frumos estetic pe care ei îl prind îndată, îl înțeleg adânc și de care au o nevoie sufletească asemenea cu care s'ar găsi greu la alte națiuni. Este frumoasă pentru dânșii primăvara, este frumos un cer albastru, este frumoasă o pajiște înflorită, este frumoasă o figură omenească, este frumos un gest care șade bine omului și pe care el îl face de multe ori, de cele mai multe ori, fără să se gândească, pe când, atunci când se gândește, gestul este stângaci, fals și urît.

Poporul nostru va merge și mai departe. El va găsi o frumusețe în lucrurile care-l strică, în lucrurile care-l înspăimântă. Va găsi frumoasă o furtună, va găsi frumusețe în linia de lumină arzătoare a trăsnetului care distruge, în revărsarea apelor care copleșesc și îneacă. Nimic din ceeace poate face parte din harta cât de largă a frumuseții pe care am putea-o numi, cu un termen filosofic, estetică, nu-i scapă.

In această privință ne-am putea opri însă asupra originii chiar a acestui cuvânt de „frumos". El este fără îndoială latin, pe când, la alte popoare romanice, a trebuit să se recurgă la tezaurul altei limbi, pentru a însemna aceeași idee. Francezii zic beau, care vine din bellus, formă latină medievală, împrumutată dela barbari. Si Italienii întrebuințează de obicei bello, care vine dela aceeași origine și a trebuit să se formeze într'un anumit moment din desvoltarea limbii latine apusene. Dar nu este mai puțin adevărat că una din bisericile cele mai împunătoare dela Veneția nu se chiamă „Santa Maria Bella", ci „Santa Maria Formosa".

Spaniolii și în general Ibericii, cu cari avem atâtea legături care nu se pot lămuri cu desăvârșire și de sigur nu prin Traian, sau prin cine știe ce Spanioli aduși cu dânsul, zic hermoso ca noi. Iar formosus, dela care vin toate aceste cuvinte romanice nu reprezintă altceva decât forma întreagă, forma deplină, forma armonioasă.

Este vorba de un cuvânt integral, iar nu de unul care să cuprindă o parte a frumuseții: este vorba prin urmare de un complex, de o legătură, de o potrivire, de o armonie în care pot să între și elementele care ele în sine nu sunt numai decât frumoase, dar care sunt frumoase împreună. In această concepție, de exemplu, frumusețea artificială, care se cultivă așa de mult în timpurile noastre, nu intră în gândirea poporului nostru, fiindcă în fiecare din elementele unui corp, unei figuri sau ale unui suflet omenesc, sunt anumite legături, și este cineva brun sau blond rumen sau palid, după o mulțime de elemente, care sunt și de origine materială și morală, așa încât, îndată ce se transformă unul din ele, se strică această potrivire, se preface în stridență ceeace a fost o armonie.

Iată deci ceva pe care l-am câștigat și se poate aplica și literaturii și artei. Scriitorii ca și artiștii trebue să aibă în vedere înainte de toate totalul și să întrebe necontenit dacă ceeace introduce cineva pentru a trezi și a reținea și a crește atenția, pentru a uimi prin noutate, arătând că este altfel decât ceilalți, nu strică nu numai izvorul oricărei frumuseți, dar dacă acel element adaos nu este în desăvârșită și dureroasă nepotrivire cu alte lucruri care se găsesc în poezia, în povestirea lui, și care, acestea, venind din fondul cel adânc și adevărat, nu pot fi împiedecate de a ieși la suprafață.

Incă odată, frumusețea nu poate fi niciodată un lucru de amănunt, ci face parte din concepția globală, și poporul nostru, ca și popoarele care au aceeași înzestrare sufletească, nu poate să rostească acest cuvânt de frumusețe decât în acest chip larg și depiin sintetic.

Cugetări

Orbul bate totdeauna pe mai mulți decât cel care vede

•

Urăște în dușman întâiu faptele lui, iar în prieten iubește-l întâiu pe dânsul.

•

Surdul vorbește mai tare decât cel ce aude și prostul discută mai mult decât cel ce înțelege.

•

Unele biografii de scriitori sânt așa făcute ca și cum un juvaiergiu ar adăogi la fiecare mărgăritar ce vinde, descrierea stridiei în care a fost găsit.

•

Este o logică a inimii, foarte grea, care nici n'a fost scrisă

SOCOTELI
DE PETRECERE

RĂSPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMĂRUL PRECEDENT

82) Pătratul mare 6—5 6—4 6—3 6—2 6—1 2—0 0—1 1—3 2—3 1—4 2—4 3—4
Total 78
Pătratul mijlociu 0—3 0—4 0—5 0—6 4—5 3—5 2—5 1—6 Total 48
Pătratul mic 1—2 4—4 2—2 0—6
Se scot 5—5 0—0 1—1 3—3
83) 3 ori ca 1, 2, 3, 4—6 ori ca 1, 2, 5, 6.
28 ori ca 1, 2, 3, 5 sau 1, 2, 3, 7 sau 1, 5, 6, 6 sau 3, 5, 6; 7—14 ori ca 1, 2, 3, 6 sau 2, 5, 6, 7.
14 ori ca 1, 2, 6, 7 sau 2, 3, 5, 6 sau 1, 5, 6, 10 sau 2, 5, 6, 9.
In total 65 posibilități.
84) Două discuri la bază peste un disc. Celelalte două ca la un castel de cărți de joc, dar astfel ca să atingă toate 3 discuri dela bază.

85) Scând· Astrăul.

86. JOC cu „34"

In acest joc avem cifrele 1—16 așezate într'un câmp pătrat. Si tăiem câmpul în 4 părți, să regrupăm părțile într'un patrat, astfel ca fiecare linie dreaptă să dea un total de 34.

*

87. PARCUL

Moș Glumici era în parc și se gândea să treacă dincolo (săgeata). Dar își dădu seama că ar putea trece prin toate cărările, câte o singură dată. Dar nu numai atât. El vede că sunt mai multe posibilități de a face acest lucru și anume 16, și fără să treacă de două ori pe un drum.

Le puteți arăta și Dvs.?

*

88. ROȚI DINȚATE

In ce direcție se învârtește roata A din figură, dacă roata mare (dreapta jos)) se învârtește în direcția săgeții?

*

89. OUĂLE

Moș Glumici zâmbește în barbă:
— „Așează trei ouă astfel încât două ouă să atingă numai un ou iar numai un ou să atingă masa".
Atenție! Mai citiți odată, căci se poate

PESTE DON SPRE VOLGA

Am trecut Donul pe un pod de vase, prin punctul Zimlyanscaya.

In această zi, avangarda formată dintr'un regiment de doljeni, luptă cu ruşii cari rezistă cu îndârjire.

Trecerea podului se face sub bombardamentul avioanelor inamice. Antiaeriana noastră trage violent şi le împrăştie.

Câmpul e plin de morţi. Găsim servanţii mitralierelor ruseşti căzuţi deavalma lângă piese.

Intrăm în satul Crasnocescoya. Pe aci s'au dat lupte grele.

Vânătorii noştri intră în linia I pentru urmărirea inamicului. Compania mea în avangardă. Continuăm urmărirea în marş forţat, pentru ca resturile bolşevicilor să nu aibe timp să se organizeze.

Setea ne chinue. Imensitatea stepei ne apasă. Ochii obosiţi caută un sprijin: un copac, o casă, vreo formă de teren... Nimic, doar cerul şi praful care ne acoperă lumina şi răsuflarea.

Amurgeşte. Intrăm printre bălării înalte cât omul. Orientarea se face cu greu. Dar busola ne ajută.. Ne îndreptăm spre nord în direcţia Stalingradului. Orele 11 noaptea. Ne oprim pentru odihnă. Se iau măsuri de pază. Regimentul întreg se camuflează în bălării

Suntem obosiţi. Am călcat azi 52 km.... Nu se vede, nu se aude nimic.. Deodată în fund, spre nord, la orizont, se ridică flăcări cari se înalţă tot mai mult spre cer, sporite de vânt. Par limbi apocaliptice de foc cari străpung orizontul. Umbre lungi, tremurânde, se întind peste stepă....

Arde stepa! Ard holdele

Pe lumina focului şi prin rachete cu paraşută, aviaţia inamică ne caută... Paraşutele rachetelor stau în aer câte 15 minute.

Avioanele inamice aruncă bombe şi mitraliază într'un loc gol.

Spre ziuă continuăm înaintarea. Aerul dimineţii se înviorează.

In zare se conturează satul Dorofiev. In stânga un regiment de arădeni s'a încleştat în luptă cu inamicul care s'a organizat dincolo de acest sat peste un râu

Setea devine tot mai chinuitoare.

Lupta este grea. Ruşii se strecoară pe vale şi caută să încercuiască regimentul. Ajung până la baterii. In iureşul luptei, românii folosesc baioneta şi lopata.

Batalionul de vânători intervine imediat în flancul inamicului şi-l dă peste cap. Acţiunea acestui Batalion e fulgerătoare. Ruşii se predau cu duiumul. Bateriile trag salve cu o precizie matematică.

Brandturile şi mitralierele se aud din ce în ce mai rar. Umbrele serii se lasă, aducând linişte peste toată această frământare. Obosit, mă întind pe iarbă şi-mi odihnesc ochii pe bolta cerului. Gândurile mi se îndreaptă spre ţară.

Deodată se anunţă furtuna din dreapta, furtuna „Katuşiei".

Santinelele strigă: „Katuşca!", „Katuşca!". Ne lipim pământului. Focul înspăimântător trece prin faţa noastră pe o lungime de 800-1000 m. Bateriile noastre trag în direcţia „Katuşei", care dispare odată cu camioanele cari reuşiseră să se apropie de poziţia noastră. Tunurile amuţesc. Sperăm că va fi linişte până la ziuă. Soldaţii îşi fac semnul crucii şi adorm. Santinelele veghiază. Schimb de focuri între avantposturi.

Pe la orele 3 dimineaţa brandturile inamice troznesc aproape de noi făcând baraj în faţa noastră. Prin fum şi praf aproape nu se zăresc oamenii. Ruşii bat puternic, dar bat prost. Nu avem nici o pierdere. Terenul ne apără bine. O scurtă, dar violentă intervenţie a bateriei noastre, reduce la tăcere pe inamic. Acum e momentul. Un salt până la creastă cu toate plutoanele. Infanteria rusă surprinsă, se retrage cu mari pierderi. 20 bolşevici se predau. Frontul e restabilit.

„CELE TREI COMORI"

12 August. De patru zile n'am putut însemna nimic. Am avut zile de mare încordare, copleşitoare. Arşiţa şi setea ne-a chinuit.

Aseară am executat o manevră, intrând cu compania în alt dispozitiv în faţa satului Salivinschi. Inaintarea s'a făcut cu greu. Setea ne este mare duşmană, totuşi am mers depăşind regimentul din dreapta. La ocuparea poziţiei, ruşii ne primesc cu foc intens de brandturi. Din faţă ne mitraliază cu gloanţe dum-dum. Tovarăşii lui Stalin nu respectă nimic din legea războiului. Mă uit la rana din picior a soldatului Graure Valeriu. La ieşire, glonţul dum-dum i-a făcut o mare spărtură. Am remuşcări. Poate o fi greşala mea că am înaintat prea repede! In dreapta, nu sosise încă regimentul cu care trebuia să fac legătura. Soldaţii sunt sleiţi de putere din cauza setei. Cu mare greutate, pe la miezul nopţii, a venit sacaua cu apă. Nu am putut crede că setea poate moleşi atât de mult fiinţa omenească...

Apa ne-a înviorat, dar nu avem încă legătură cu dreapta şi artileria. Elevul Birăescu, mă întreabă dacă ştiu cari sunt aci pe front, cele trei comori. Il privesc nedumerit de rostul întrebării, gata să-l apostrofez. „Apă, legătură şi artilerie, răspunde tot el, şi vom avea Raiul în compania noastră". Sublocot. Viorel dela mitralierele companiei şi sublocot. Drăsteanu, comandantul plotonului 3, raportează că ruşii au pipăit golul din dreapta şi caută să se infiltreze. Incercarea inamică pare prea îndrăzneaţă. E ora 1,30 noaptea. La lumina lunei îi vedem cum se profilează ca nişte umbre mari. Soldaţii noştri trag bine. Mitraliera mânuită de cap. Veveriţă îi culcă repede, dar rândurile lor se îngroaşe mereu. A trecut o oră şi patrula trimisă spre dreapta nu vine. In acelaş timp, ruşii atacă şi din faţă

Luăm o formaţie de apărare, să rezistăm chiar dacă ruşii ne-ar încercui. Bolşevicii fac sforţări mari să ne străpungă unitatea şi apoi să ne încercuiască. Prizonierii au declarat azi dimineaţă, că în faţa noastră se află un regiment din cele mai bune, venit de la Vladivostoc. E format din oameni cruzi şi cu apucături sălbatece.

Până la orele 3,20 le-am respins două atacuri. Incepe a se lumina de ziuă. Patrula de legătură se târăşte până la postul de comandă. Sosesc primele elemente de legătură în dreapta. Răsuflu adânc şi mă închin. Bravii ostaşi îşi dau seama în ce situaţie critică suntem, dar rezistă cu o linişte demnă.

Legătura e făcută, la dreapta artileria a venit şi trage bine. Apă am băut destulă şi elevul cu „cele trei comori" îşi freacă mâinile satisfăcut.

14 August. Aproape de sat, găsim pe caporalul Ioniţă D. Ion, dintr'un regiment de doljeni, căzut eroic probabil la vreo incursiune. L'am îngropat cu toate onorurile unui pluton. Citesc o scrisoare primită dela ai lui de acasă. Scrisoarea începe aşa: „Ioniţă, să nu duci grijă de noi; copilul s'a făcut mare şi câmpul e bun, dar de tine nu ştim de câtva timp nimic"...

Seara ne schimbă o companie din altă Divizie. Aflu că un proectil de brandt a rănit grav pe camaradul Bozan, care se afla în acel moment lângă Comandantul Regimentului meu. Cine ar putea să sfătuiască pe Comandantul nostru să nu mai stea în linia întâia? Soldaţii îl iubesc nespus de mult!

CAPORALUL VEVERIŢA

Caporalul Veveriţă Marin e mehedinţean. Ca trăgător al mitralierei e neîntrecut în regimentul nostru. Trage cu toată precizia şi îndemânarea. S'a dovedit în toate situaţiile un ostaş brav şi desăvârşit. In toiul luptelor întreţine o atmosferă de optimism şi veselie. Veveriţă e în acelaş timp un mare maestru al cântecelor din caval şi cimpoiu. Mai toate satele mehedinţene îl cunosc şi îl chiamă la nunţi. Aci, pe front, talentul muzical şi-l arată caporalul Veveriţă, în timpul luptelor, imitând cu loviturile mitralierei lui, scoborârea ciocârliei şi toba mare de la muzica militară, la începutul defilării.

Ceiace îl face pe caporalul Veveriţă un desăvârşit mitralior, este alegerea poziţiilor de tragere. In sectorul lui nu scapă nici un inamic un cuib de mitralieră, după Veveriţă s'a târât cu mitraliera lui cu mult înaintea puşcaşilor. A lăsat inamicul să se apropie până la 400 metri şi cu o îndemânare diabolică a culcat la pământ cele două companii de bolşevici, în mai puţin de 15 minute.

Incadrat de brandturile atacatorilor, caporalul Veveriţă nu mai trage şi recurge la o rezistenţă deghizată, ca să creadă ruşii că piesa lui a fost distrusă. Lasă pe locul poziţiei sale casca pe o cutie de muniţii, ceiace părea pentru inamic un cuib de mitralieră, după care se retrage în altă poziţie, mai spre dreapta. In acest timp, toate focurile inamicului se îndreaptă spre această lucrare falsă şi-o ciuruesc de gloanţe. Ruşii, convinşi că au distrus cuibul nostru de mitralieră, continuă înaintarea cu rezerva lor. In adevăr, Veveriţă nu mai trage şi noi îl credeam pierdut. Câtă durere! Cine nu-l iubeşte pe Veveriţă? E răsfăţatul întregului Batalion.

Dar, după câteva minute, o mitralieră cântă: „pit-palac, pit-palac" după care urmează o rafală de „ciocârlii" semănând moarte în rândurile bolşevicilor. Atacul inamic a eşuat complect în sectorul nostru. Caporalul Veveriţă e decorat cu „Virtutea Militară" şi propus pentru „Crucea de Fier".

La contra-atacul companiei mele din ziua de 24 August la cota 109,2 caporalul Veveriţă face minuni de vitejie. Voi povesti în alt capitol, eroica lui contribuţie la reuşita contra-atacului.

De aş trăi să îndeplinesc dorinţa caporalului Veveriţă, pentru ca el să poată cânta din caval la radio, horele: „Crăiţele" şi „Trei păzeşte". Ar fi o minunată execuţie muzicală.

Mircea Vrânceanu

Mormântul bolşevismului între Volga şi Urali

(Urmare din pag. 1-a).

mai găseşte şi în regiunea Pecora, dar acolo se întinde tundra fără oameni, cu zăpadă timp de opt luni pe an şi 0,1 oameni pe kmp.

Chimistul rus Mendelejew, care a activat şi ca geopolitician naţional, a văzut încă deacum o jumătate de secol, viitorul centru al populaţiei Rusiei în Siberia de Vest. Ce va fi poate acolo în o sută de ani, nu mai are însă nici o importanţă pentru timpurile de faţă. Considerată practic, desimea populaţiei în răsăritul şi în Nordul Uniunii Sovietice de astăzi este atât de redusă iar condiţiile naturale pentru o creştere sunt atât de puţin favorabile, încât bolşevismul nu mai dispune acolo de izvoare de forţă, cari s'ar putea asemăna cu acelea care i-au stat la dispoziţie în regiunea de pământ negru ucrainian şi caucazian cu bogăţiile sale minerale şi masele de oameni, ca şi prin căile de transport, atât de necesare pentru controlul din Caucaz.

ULTIMELE ȘTIRI

D. Mareșal Antonescu a vizitat un alt spital de răniți

In continua sa grije pentru cei care luptă, d. Mareșal își îndreaptă zilnic atenția către spitalele cu răniți. In ziua de 21 Octombrie a vizitat spitalul Vatra Luminoasă, interesându-se de cazarea răniților și bolnavilor, de hrana lor, de locul unde au căzut răniți, dacă au fost decorați și dacă au fost vizitați de familiile lor. Totodată a luat măsuri ca bolnavilor de ochi să li se dea o hrană ca și răniților, întrucât alocația existentă permite această îmbunătățire.

D. Mareșal a mulțumit conducătorilor pentru grija și munca fără odihnă pe care o depun ca cei ce suferă să fie ajutați în durerea lor.

Declarațiile d-lui dr. Gebbels, adresate tineretului german

D. dr. Goebbels, ministrul propagandei Reichului a vorbit în ziua de 25 Octombrie la postul de radio german, adresându-se tineretului și părinților germani cu ocazia inaugurării anuale a „Orei filmului tineretului".

Ministrul propagandei a anunțat în primul rând eroismul desfășurat de tineretul național-socialist în regiunile expuse la bombardamentele aeriene. Există mii de tineri și tinere, în provinciile supuse bombardamentelor aeriene, care au dat și dau dovadă de vitejii uimitoare.

„Noi înfruntăm azi o lume întreagă, a adăugat d. dr. Goebbels, care vrea să ne distrugă ca popor, în general, urmărind în special să ne distrugă tineretul.

Asistența și ocrotirea invalizilor, văduvelor și orfanilor de război

D. prof. Mihai Antonescu, vicepreședintele Consiliului de miniștri, a dat o circulară, publicată în Monitorul Oficial, cuprinzând instrucțiuni către toate autoritățile cu privire de modul cum trebue să se îngrijească pentru îndeplinirea dispozițiilor legale de asistență și ocrotire a invalizilor, văduvelor și orfanilor de războiu.

Incepând din numărul viitor vom publica în întregime aceste instrucțiuni ale d-lui prim-ministru, prof. Mihai Antonescu.

Șahul Iranului exilat

Englezii au exilat pe fostul șah al Iranului în insula Sfânta Elena. Aici prizonierul trăește în mod solitar fiind supravegheat în mod riguros de englezi.

A 20-a aniversare a revoluției fasciste

In toate orașele italiene s'a sărbătorit cu un deosebit fast, aniversarea a 20-a a revoluției fasciste.

Pretutindeni unde au avut loc manifestațiuni, ele s'au încheiat prin călduroase și vibrante aclamațiuni la adresa Ducelui.

Iașii în sărbătoare

Duminică 18 Octombrie Iașii vor trăi o zi de sărbătoare. Inaugurarea statuelor lui Titu Maiorescu Vasile Conta și A. D. Xenopol, foști profesori ai Universității Mihăilene și mari cărturari ai țării, depășește rostul unei comemorări obișnuite, atât prin valoarea europeană a creațiilor acestor mari cărturari, cât și prin valoarea europeană a creațiilor acestor mari cărturari, cât și prin prezența atâtor personalități ale țării care iau parte la această triplă comemorare.

Plugarii trebue să facă semănături

Toți agricultorii sunt obligați să-și facă însămânțările de toamnă de grâu și secară pe suprafețele ce le-au fost stabilite.

Timpul fiind înaintat, însămânțările trebuesc terminate înainte de a se strica vremea.

Semănatul trebuie să se facă pretutindeni, fie că a plouat, fie că nu a plouat în ogoare și chiar în porumbiști.

Legea de mobilizare agricolă prevede pedepse aspre pentru cei cari nu fac însămânțările potrivit planului de cultură.

Ministerul Agriculturii a dat ordin organelor exterioare să urmărească și să dreseze acte de trimitere în judecată, pe baza legii de mobilizare agricolă, a celor cari nu se vor conforma.

Ucenici români veniți din Germania

De câteva zile au sosit în Capitală un grup de ucenici români care se află în Germania pentru a învăța meșteșuguri. Ucenicii în număr de 500, au venit în țară pentru un concediu de două săptămâni, după care ei se vor întoarce din nou la lucru în uzinele unde au fost repartizați, în Marele Reich.

Amiralul Darlan la Dakar

Amiralul Darlan a plecat eri cu avionul în Africa de Nord, unde va face o serie de inspecții.

Astăzi se anunță că amiralul a sosit la locul destinat.

Economie la orice lucru

recomandă ziarul Pravda și difuzat de radio Moscova. In concluzie ziarul declară: „Inamicul a reușit să ocupe regiunile bogate din țara noastră. De aceea noi vom avea de învins unele dificultăți. Vor trebui să fie înlocuiți dela conducere toți directorii de uzine ale căror metode sunt în contradicție cu măsurile restrictive. Iată încă una din marile greutăți cu care mai au de luptat Rușii, dincolo de frontul războiului.

Școala de observatori aerienei

Marele Stat Major aduce la cunoștința tuturor ofițerilor de rezervă, cari doresc a urma Școala de Observatori Aerieni, să înainteze o cerere în acest sens direct Corpurilor de Armată respective, sau Comandamentelor similare, până la data de 1 Noembrie 1942.

Candidații sublocotenenți sau locotenenți din Artilerie, Infanterie sau Cavalerie, atât dintre cei concentrați cât și din cei lăsați la vatră, trebue să îndeplinească condițiunile de sănătate și să nu fie trecuți de 30 ani.

Eforturile Americei

După cum anunță postul de radio britanic, amiralul King, comandantul șef al forțelor navale nord-americane, a declarat că Statele-Unite sunt obligate acum să lupte în două oceane, cu o flotă care abia ajunge pentru un ocean.

Predarea lânei

Se reamintește crescătorilor și deținătorilor de oi, că la 31 Octombrie 1942 expiră termenul pentru predarea lânei.

Spre a nu suferi rigorile legii pentru întârzieri în predare, crescătorii și deținătorii de oi sunt invitați să facă predarea lânei până la 31 Octombrie curent.

Primarii sunt obligați, conform legii să controleze dacă locuitorii și-au îndeplinit obligațiunea de predare.

Examenul de instructori M. T. R.

Organizația M.T.R. primind o serie de cereri relative la Școala de instructori M.T.R., ce se va ține la Breaza la 9 Noembrie, aduce la cunoștința celor interesați următoarele:

Nu sunt admise la examen elementele ce în prezent sunt încorporate în armată.

Durata școlii e de 2 ani.

Se vor primi tineri între 17-22 de ani împliniți, neadmițându-se nici un fel de dispensă de vârstă.

Candidații vor îndeplini următoarele condițiuni de studii:

a) Pentru Școala instructorilor de lucru: minimum 7 clase primare.

b) Pentru Școala instructorilor de administrație: 4 (patru) clase gimnaziu comercial.

Nu se vor acorda dispense de studii.

Candidații vor consulta „Monitorul Oficial" nr. 234 din 7 Octombrie 1942, care specifică condițiunile și actele ce trebuesc întocmite spre a fi admiși la examen.

Octomvrie

1942 | Marți | Săpt. 44. 299—66

27

10

Ort. † Cuviosul Dimitrie cel Nou dela Basarabov și Sfântul Martir Nestor.
Cat. Sfântul Frumențiu.
Prot. Sabina.

„Pentru voi, numai cu voi și prin voi vom învinge. Români! Sus inimile!"
(Mareșal Antonescu)

Marți 27 Octomvrie | 10 | C. R.

Vânzarea vinului

Comisariatul General al Prețurilor amintește că data de 22 Octombrie este termenul fixat prin decizia Nr. 26 din 7 Octombrie a. c. pentru punerea în vânzare a vinului tip de masă.

In consecință, cu începere dela această dată toți deținătorii de brevete de desfacere de vinuri cu ridicata sau cu amănuntul din orașe, gări, precum și restaurante din trenuri și depe vase sunt obligați a pune în vânzare vin tip de masă, care să îndeplinească toate condițiunile calitative prevăzute în susmenționata decizie.

Școala de pomicultură

Cu începerea anului școlar 1942-1943 școala de horticultură din Curtea de Argeș va funcționa ca școală de specializare în pomicultură și industrializarea fructelor.

Inscrierile în școală se primesc până la 15 Noembrie a. c.

Sunt admiși absolvenții școalelor medii și inferioare de agricultură, doritori a se specializa în pomicultură și industrializarea fructelor.

Durata învățământului este de un an. Practica se face în fabrica de marmeladă și livezile școalei, precum și în livezile din regiune.

Regiunea Mossul în flăcări

Un uriaș incendiu a izbucnit în regiunea petroliferă dela sud de Mossul.

Este vorba de sondele dela Kirku incendiate, după cum anunță chiar serviciul britanic de informații, de sabotori naționaliști.

Comandamentul superior militar britanic a luat măsuri de stingerea focului trimițând echipe speciale de pionieri și de pompieri la locul sinistrului.

Generalul iarnă nu mai are nici o putere

Succesul hotărâtor german dela Novorosisk, unde sovieticii au fost aruncați din mai multe localități și poziții importante pentru viitor, este recunoscut la Londra, unde situația din acest sector a început să producă o tot mai mare iritare. Se arată că în cazul când sovieticii nu fac nimic să schimbe situația din Caucazia iarna nu va putea opri campania germană, deci și ocuparea acestui ținut vital nu poate fi înlocuită cu nimic.

Mareșalul Timoscenko disgrațiat

S'a remarcat faptul că la serbarea tineretului sovietic cu ocazia aniversării revoluției din Octombrie, printre cei amintiți ca având merite câștigate în revoluție nu a fost pomenit numele mareșalului Timoscenko. Se conchide din acest fapt că mareșalul Timoscenko a căzut în disgrația guvernului sovietic.

Trei alarme aeriene într'o noapte

In noaptea de 20 Octombrie s'au produs 3 scurte alarme aeriene la Londra.

Se anunță în acelaș timp că atacurile aviației germane au fost îndreptate mai ales împotriva regiunilor depe coasta de sud-est a Angliei.

Noui primejdii pentru vasele aliaților

Corespondentul Agenției D. N. B. transmite:

După cum anunță serviciul britanic de informații, d. Alexander, primul lord al amiralității, a declarat Marți la Londra într'un discurs că dela războiul trecut s'au ivit noui primejdii mari în calea transportului britanic pe mări. In primul rând este marea rază de activitate a aviației apoi marea eficacitate a submarinelor și în sfârșit operațiunile metodice ale inamicului de a mina apele.

Vânzarea porumbului

Se aduce la cunoștința agricultorilor că este liberă, fără nici o autorizație specială, circulația porumbului până la cantitatea de 300 kg.

SITUAȚIA PE TOATE FRONTURILE

STRĂLUCITE SUCCESE ROMÂNEȘTI PE FRONTUL DONULUI

Pe frontul Donului, trupele române au sdrobit numeroasele atacuri sovietice. In acelaș timp forțele aeriene române și-au îndreptat atacurile împotriva pozițiilor inamice și a mișcărilor pe calea ferată.

Luptele trupelor române pe frontul Donului capătă o importanță deosebită, deoarece ele fac parte din ansamblul luptelor pentru Stalingrad. Intr'adevăr bolșevicii încearcă să ușureze situația dela Stalingrad prin puternice atacuri de degajare date pe frontul dintre Don și Volga.

Trupele române au repetat aceleași strălucite succese în partea de Vest a Caucazului, unde împreună cu trupele germane, sprijinite cu efect de aviație au cucerit alte culmi de înălțimi. Contraatacurile inamice au fost respinse cu pierderi sângeroase pentru bolșevici.

Lupta pentru Stalingrad se pare că se apropie de data aceasta de sfârșit. Toate blocurile de case, pozițiile construite și atelierele uzinei „Crasnâi Octeabr", au fost cucerite, cași cartierul de Nord Spartakova, afară de câteva case izolate. Terenul din oraș și din cartierul muncitoresc a fost curățit de resturile armatei roșii.

Cucerirea „Uzinelor Octombrie Roșu" este de o importanță capitală pentru continuarea operațiunilor viitoare. Ziarele rusești comentează astfel situația: „Soarta Stalingradului se joacă în partea industrială din Nordul orașului. Inaintarea germană s'a produs după o puternică pregătire a artileriei, care a transformat uzina în ruine".

In sectoarele nordice ale frontului germano-rus au loc acțiuni locale, în special de curățire din partea armatei germane.

Pe lacul Ladoga, o formație de unități de război germane și italiene, sub sprijinul aviației germane și finlandeze, au efectuat în ziua de 22 Octombrie o oprațiune locală împotriva unui sector de pe coasta ocupată de Soviete. O secție debarcată a distrus un far și a luat prizonieri.

Față de svonurile lansate în ultimul timp de către propaganda inamică, după cari Finlanda ar încerca o pace separată cu Sovietele, președintele statului finlandez, d. dr. Ryti, a ținut recent la radio un mare discurs, spunând între altele: „Sovieticii duc război împotriva a tot ceeace este sfânt pentru finlandezi. Exemplele micilor popoare baltice arată metoda bolșevicilor, care au distrus aceste țări, au strămutat populația în cele mai îndepărtate părți ale Uniunii Sovietice și au pus stăpânire pe tot. Aceiași soartă ar aștepta toate popoarele ajunse în mâna Sovietelor.

OFENSIVE ȘI CONTRAOFENSIVE PE FRONTUL EGIPTEAN

Luptele aeriene de acum câteva zile de pe frontul Egiptean au fost preludiul marei ofensive începută de englezi la El Alamein. Pășind pe un front larg de atac, după o violentă pregătire de artilerie aruncând în luptă puternice formațiuni de infanterie și blindate, englezii au încercat să spargă frontul germano-italian. Inamicul a fost însă respins pretutindeni și a suferit grele pierderi mai ales în unități blindate, dintre care 47 au fost distruse. Lupta continuă cu înverșunare, forțele axei dând numeroase contraatacuri.

Tipografia Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANA", București Str. Sărindar, 5-7-9 (tel. 3.84.30), Inmatr. sub Nr. 156/942 în Reg. Oficiului Comerțului București. Tipărită la 27. X. 1942